

Zbiór Orzeczeń

Wyrok Sądu (szósta izba) z dnia 2 czerwca
2016 r. TYPEDENOTENONPREVU Język postępowania: hiszpański.

Konkurencja Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki Europejski rynek stali sprężającej Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE Jednostka gospodarcza Bezpośrednie uczestnictwo w naruszeniu Odpowiedzialność pochodna spółek dominujących Następcstwo prawne przedsiębiorstw Złożone naruszenie Jednolite i ciągle naruszenie Wytoczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien Zasady legalności kar i niedziałania prawa karnego wstecz Okoliczności łagodzące Zdolność płatnicza Prawo do obrony Obowiązek uzasadnienia Wniosek o przeprowadzenie ponownej oceny Brak zmiany okoliczności faktycznych Pismo w sprawie odrzucenia Niedopuszczalność W sprawach połączonych od T-426/10 do T-429/10 i od T-438/12 do T-441/12 Moreda-Riviere Trefilerías, SA, z siedzibą w Gijón (Hiszpania), reprezentowana w sprawie T-426/10 przez adwokatów F. González Díaza i A. Tresandi Blanco oraz w sprawie T-440/12 początkowo przez adwokatów F. González Díaza i P. Herrera Prieta, a następnie przez F. González Díaza i A. Tresandi Blanco, skarżąca w sprawach T-426/10 i T-440/12, Trefilerías Quijano, SA, z siedzibą w Los Corrales de Buelna (Hiszpania), reprezentowana w sprawie T-427/10 przez F. González Díaza i A. Tresandi Blanco oraz w sprawie T-439/12 początkowo przez F. González Díaza i P. Herrera Prieta, a następnie przez F. González Díaza i A. Tresandi Blanco, skarżąca w sprawach T-427/10 i T-439/12, Trenzas y Cables de Acero PSC, SL, z siedzibą w Santander (Hiszpania), reprezentowana w sprawie T-428/10 przez F. González Díaza i A. Tresandi Blanco oraz w sprawie T-441/12 początkowo przez F. González Díaza i P. Herrera Prieta, a następnie przez F. González Díaza i A. Tresandi Blanco, skarżąca w sprawach T-428/10 i T-441/12, Global Steel Wire, SA, z siedzibą w Cerdanyoli del Vallés (Hiszpania), reprezentowana w sprawie T-429/10 przez F. González Díaza i A. Tresandi Blanco oraz w sprawie T-438/12 początkowo przez F. González Díaza i P. Herrera Prieta, a następnie przez F. González Díaza i A. Tresandi Blanco, skarżąca w sprawach T-429/10 i T-438/12, przeciwko Komisji Europejskiej, reprezentowanej w sprawach T-426/10, T-427/10, T-429/10 i od T-438/12 do T-441/12 przez V. Bottkę, F. Castilla de la Torre oraz C. Urracę Caviedesa, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokatów L. Ortiza Blanca i A. Lamadrid de Pabla, oraz w sprawie T-428/10 przez V. Bottkę i F. Castilla de la Torre, wspieranych przez L. Ortiza Blanca i A. Lamadrid de Pabla, strona pozwana, mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 101 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C(2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r., a także pisma dyrektora generalnego DG ds. Konkurencji Komisji z dnia 25 lipca 2012 r.,

SĄD (szósta izba), w składzie: S. Frimodt Nielsen (sprawozdawca), prezes, F. Dehousse i A.M. Collins, sędziowie, sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 lipca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok TYPEDENOTENONPREVU Przytoczono jedynie te punkty niniejszego wyroku, których publikację Sąd uważa za wskazaną. [...] Co do prawa [...] II – W przedmiocie trzeciej serii spraw [...] B – W przedmiocie dopuszczalności skarg 539 Komisja kwestionuje trzecią serię spraw, podnosząc zarzut ich niedopuszczalności. Te kwestionowane przez skarżące zarzuty niedopuszczalności pozostawia się do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie. 540 Należy przypomnieć, że wyrażenie opinii na

piśmie przez instytucję Unii nie może stanowić decyzji mogącej być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit pierwszy TFUE, ponieważ nie może ono wywoływać skutków prawnych albo też nie jest to jego celem (zob. podobnie wyroki: z dnia 27 marca 1980 r., *Sucrimex i Westzucker/Komisja*, 133/79, EU:C:1980:104, pkt 15–19; a także z dnia 27 września 1988 r., *Zjednoczone Królestwo/Komisja*, 114/86, EU:C:1988:449, pkt 12–15).⁵⁴¹Podobnie nie każde pismo autorstwa organów Unii wysłane w odpowiedzi na pytanie sformułowane przez jego adresata stanowi akt mogący stanowić przedmiot skargi wnoszonej na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE (zob. postanowienie z dnia 27 stycznia 1993 r., *Miethke/Parlament*, C-25/92, EU:C:1993:32, pkt 10).⁵⁴²Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecznictwem środki rodzące wiążące skutki prawne wpływające na interesy osób trzecich, zmieniając w sposób istotny ich sytuację prawną, stanowią akty, które mogą być przedmiotem skargi na podstawie art. 263 TFUE (zob. wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., *IBM/Komisja*, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 9; z dnia 17 kwietnia 2008 r., *Cestas/Komisja*, T-260/04, EU:T:2008:115, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo).⁵⁴³Ponadto decydującym kryterium dla celów określenia tego, czy środek, w przypadku którego wniesiono o stwierdzenie nieważności, może być przedmiotem skargi na podstawie art. 263 TFUE, jest jego treść, podczas gdy forma, w jakiej ów środek został przyjęty, jest w tym względzie co do zasady nieistotna (wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., *IBM/Komisja*, EU:C:1981:264, pkt 9; z dnia 17 kwietnia 2008 r., *Cestas/Komisja*, EU:T:2008:115, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).⁵⁴⁴Jedynie akt, na mocy którego organ Unii określa swe stanowisko w sposób jednoznaczny i określony, w formie umożliwiającej zidentyfikowanie jego charakteru, stanowi decyzję mogącą być przedmiotem skargi na podstawie art. 263 TFUE, pod warunkiem że owa decyzja nie stanowi jedynie potwierdzenia aktu wcześniejszego (zob. podobnie wyrok z dnia 26 maja 1982 r., *Niemcy i Bundesanstalt für Arbeit/Komisja*, 44/81, EU:C:1982:197, pkt 12).⁵⁴⁵Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga na akt wyłącznie potwierdzający jest niedopuszczalna, gdy decyzja potwierdzana stała się prawomocna. Dany akt należy uznać za potwierdzający wcześniejszą decyzję wówczas, gdy nie zawiera on w stosunku do wcześniejszej decyzji żadnego nowego elementu, a jego wydanie nie zostało poprzedzone ponownym przeanalizowaniem sytuacji, w jakiej znajduje się adresat tej decyzji (wyroki: z dnia 7 lutego 2001 r., *Inpesca/Komisja*, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 44; z dnia 22 maja 2012 r., *Sviluppo Globale/Komisja*, T-6/10, niepublikowany, EU:T:2012:245, pkt 22; z dnia 2 października 2014 r., *Euro-Link Consultants i European Profiles/Komisja*, T-199/12, niepublikowany, EU:T:2014:848, pkt 40).⁵⁴⁶Niemniej jednak tego, czy dany akt ma potwierdzający charakter, nie można oceniać jedynie na podstawie stosunku pomiędzy jego treścią a treścią wcześniejszej decyzji, którą ma on potwierdzać. Należy to bowiem oceniać również na podstawie porównania go z charakterem wniosku, na który zaskarżony akt stanowi odpowiedź (wyroki: z dnia 7 lutego 2001 r., *Inpesca/Komisja*, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 45; z dnia 22 maja 2012 r., *Sviluppo Globale/Komisja*, T-6/10, niepublikowany, pkt 23; z dnia 2 października 2014 r., *Euro-Link Consultants i European Profiles/Komisja*, T-199/12, niepublikowany, EU:T:2014:848, pkt 41).⁵⁴⁷W szczególności jeżeli określony akt stanowi odpowiedź na wniosek, w którym powołano się na nowe istotne okoliczności faktyczne i w którym zwrócono się do administracji o dokonanie ponownego rozpatrzenia wcześniejszej decyzji, to akt ten nie może być uznany za mający wyłącznie potwierdzający charakter w zakresie, w jakim stanowi on decyzję w przedmiocie tych okoliczności, a zatem w porównaniu do wcześniejszej decyzji zawiera nową okoliczność (wyroki: z dnia 7 lutego 2001 r., *Inpesca/Komisja*, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 46; z dnia 22 maja 2012 r., *Sviluppo Globale/Komisja*, T-6/10, niepublikowany, pkt 24; z dnia 2 października 2014 r., *Euro-Link Consultants i European Profiles/Komisja*, T-199/12, niepublikowany, EU:T:2014:848, pkt 42).⁵⁴⁸Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zaistnienie nowych istotnych okoliczności faktycznych może uzasadniać wniosek o ponowne rozpatrzenie wcześniejszego rozstrzygnięcia, które się uprawomocniło. Jeśli wniosek o ponowne rozpatrzenie decyzji, która stała się ostateczna, opiera się na nowych, istotnych okolicznościach faktycznych, to właściwa instytucja musi uwzględnić ten wniosek. Po tym ponownym rozpatrzeniu instytucja ta będzie musiała podjąć nową decyzję, której zgodność z prawem będzie mogła w razie konieczności zostać zakwestionowana przed sądem Unii. Jeśli natomiast ten wniosek o ponowne rozpatrzenie nie opiera się na nowych, istotnych okolicznościach faktycznych, to instytucja ta nie musi go uwzględniać (wyroki: z dnia 7 lutego 2001 r., *Inpesca/Komisja*, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 47, 48 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 2 października 2014 r., *Euro-Link Consultants i European Profiles/Komisja*, T-199/12, niepublikowany,

EU:T:2014:848, pkt 43).⁵⁴⁹ Skargę na odmowną decyzję w sprawie wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji, która stała się ostateczna, uznaje się za dopuszczalną, jeżeli wniosek faktycznie był oparty na nowych, istotnych okolicznościach faktycznych. Jeśli natomiast ten wniosek nie został oparty na tego rodzaju okolicznościach, skargę na odmowną decyzję w sprawie wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji należy uznać za niedopuszczalną (zob. wyroki: z dnia 7 lutego 2001 r., *Inpesca/Komisja*, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 2 października 2014 r., *Euro-Link Consultants i European Profiles/Komisja*, T-199/12, niepublikowany, EU:T:2014:848, pkt 44).⁵⁵⁰ Jeśli chodzi o kwestię tego, zgodnie z jakimi kryteriami należy oceniać to, czy okoliczności faktyczne są „nowe” i „istotne”, z orzecznictwa wynika, że aby dana okoliczność mogła zostać uznana za „nową”, konieczne jest, by ani strona skarżąca, ani administracja nie wiedziały ani nie mogły wiedzieć o niej w momencie wydawania wcześniejszej decyzji (zob. wyroki: z dnia 7 lutego 2001 r., *Inpesca/Komisja*, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 2 października 2014 r., *Euro-Link Consultants i European Profiles/Komisja*, T-199/12, niepublikowany, EU:T:2014:848, pkt 45).⁵⁵¹ Aby okoliczność mogła zostać uznana za „istotną”, konieczne jest, by była ona w stanie istotnie zmienić sytuację podmiotu, który przedstawił pierwotny wniosek, na podstawie której wydano wcześniejszą decyzję, która stała się ostateczna (zob. wyroki: z dnia 7 lutego 2001 r., *Inpesca/Komisja*, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 2 października 2014 r., *Euro-Link Consultants i European Profiles/Komisja*, T-199/12, niepublikowany, EU:T:2014:848, pkt 46).⁵⁵² To właśnie w świetle tego orzecznictwa należy przeanalizować dopuszczalność niniejszych skarg w zakresie, w jakim zostały one skierowane przeciwko pismu z dnia 25 lipca 2012 r.⁵⁵³ Na wstępie należy zauważyć, że aby odrzucić te drugie z przedstawionych wniosków, dyrektor generalny oparł się w piśmie z dnia 25 lipca 2012 r. na takim samym uzasadnieniu jak uzasadnienie przyjęte przez kolegium członków Komisji w zaskarżonej decyzji.⁵⁵⁴ W niniejszym przypadku bowiem dyrektor generalny uznał, że z dowodów przekazanych przez skarżące po wydaniu zaskarżonej decyzji wynika, iż ich sytuacja finansowa polepszyła się w porównaniu z sytuacją uwzględnioną przez Komisję w momencie, gdy instytucja ta uznała, iż skarżące są w stanie zapłacić grzywnę, w razie potrzeby zaciągając pożyczkę w instytucji kredytowej.⁵⁵⁵ W zakresie dotyczącym drugiego z punktów uzasadnienia przyjętego w zaskarżonej decyzji, czyli możliwości wykorzystania sponsorów spośród udziałowców będących osobami fizycznymi czy też prawnymi, to zostało ono wiernie powtórzone przez dyrektora generalnego, który uznał, że zgon pana Rub., do którego doszło w czasie, kiedy rozpatrywano drugie z przedstawionych wniosków, nie był taką istotną okolicznością, ponieważ jego majątek został przekazany jego spadkobiercom.⁵⁵⁶ Choć twierdzenie Komisji – zgodnie z którym jedynie pogorszenie się sytuacji finansowej mogłoby uzasadniać przedstawienie przez przedsiębiorstwo nowego wniosku o przeprowadzenie oceny jego zdolności płatniczej – jest bezzasadne, to jednak należy uznać, że w sytuacji gdy jedyna zmiana, jaka zaszła w porównaniu do okoliczności faktycznych analizowanych przez tę instytucję w momencie badania zdolności płatniczej przedsiębiorstwa, polega na poprawie jego sytuacji finansowej, skierowany do Komisji wniosek o ponowne przeanalizowanie zajętego uprzednio stanowiska jest niedopuszczalny. W takiej sytuacji odrzucenie przez Komisję tego wniosku nie stanowi więc aktu zaskarżalnego.⁵⁵⁷ Jeżeli zatem administracji przedstawiony zostaje wniosek o ponowne przeanalizowanie wydanej uprzednio decyzji, należy wprowadzić rozróżnienie pomiędzy kwestią przeanalizowania sytuacji prawnej i faktycznej, w której znajduje się wnioskodawca, a kwestią ponownego przeanalizowania wcześniejszej decyzji. Dopiero jeśli po przeprowadzeniu analizy sytuacji, w jakiej znajduje się wnioskodawca, administracja stwierdzi, że doszło do istotnej zmiany jego sytuacji prawnej lub też faktycznej, ma ona obowiązek ponownego rozpatrzenia własnej decyzji. Jeśli natomiast nie doszło do istotnej zmiany okoliczności faktycznych lub prawnych, administracja nie ma obowiązku ponownego rozpatrywania swych decyzji, a zajęcie przez nią stanowiska, w ramach którego oddała ona przedstawiony tych w okolicznościach wniosek o ponowne rozpatrzenie, nie ma charakteru decyzji, pomimo tego, że skierowana przeciw niemu skarga może zostać odrzucona jako niedopuszczalna – właśnie dlatego, że została ona wniesiona przeciw aktowi niezaskarżalnemu. Niemniej jednak dokonana przez administrację ocena, zgodnie z którą wnioskodawca nie przedstawił żadnej nowej okoliczności faktycznej i nie wykazał tego, że doszło do istotnej zmiany jego sytuacji faktycznej i prawnej, może zostać poddana kontroli sądu Unii.⁵⁵⁸ Należy więc przeanalizować, czy, jak twierdzi Komisja, sytuacja finansowa skarżących uległa poprawie w stosunku do momentu, w którym została ona uwzględniona

w zaskarżonej decyzji – co z kolei kwestionują skarżące.⁵⁵⁹ Na wstępie należy przypomnieć, że wydając zaskarżoną decyzję, Komisja zasadnie oparła się na sytuacji skarżących przedstawionej w ostatnich dostępnych tej instytucji rocznych sprawozdaniach finansowych, które dotyczyły roku obrotowego 2009 (zob. pkt 518 powyżej). Ponadto na poparcie drugich z przedstawionych przez nie wniosków skarżące przedstawiły szereg okoliczności dotyczących ich sytuacji finansowej (zob. pkt 532 powyżej). Pierwsze z nich zostały przedstawione równocześnie z tymi wnioskami, czyli w lipcu 2011 r., i dotyczyły początku roku 2011 r. Związane z tymi drugimi wnioskami postępowanie dowodowe trwało około roku, w którym to czasie Komisja zwróciła się do skarżących o informacje i je uzyskała, choć w piśmie z dnia 25 lipca 2012 r. dyrektor generalny oparł się na danych finansowych z końca 2011 r.⁵⁶⁰ Skarżące zaś, na poparcie twierdzenia, zgodnie z którym ich sytuacja po wydaniu zaskarżonej decyzji pogorszyła się, nie dokonują porównania danych z końca 2011 r. – czyli ostatnich dostępnych na moment wydawania decyzji przez dyrektora generalnego – z tymi z 2009 r. – czyli tymi uwzględnionymi przez Komisję w zaskarżonej decyzji – ale porównują dane z 2011 r. z danymi pochodzącymi z 2008 r., kiedy to doszło do zaostrzenia się kryzysu gospodarczego.⁵⁶¹ Należy jednak stwierdzić, że na podstawie porównania między sytuacją skarżących w postaci, jaka mogła być znana w lipcu 2012 r., z uwzględnioną przez Komisję w zaskarżonej decyzji sytuacją dotyczącą 2009 r., należy wyciągnąć wniosek, że doszło do jej znacznej poprawy. Skarżące nie kwestionują zaś danych przedstawionych w tym względzie przez Komisję.⁵⁶² Choć bowiem łączna kwota grzywien, obejmująca odsetki, wynosiła 54,26 mln EUR w 2010 r., a pod koniec 2011 r. wynosiła już 58,6 mln EUR, to światowe obroty GSW tym samym okresie wzrosły z 543 mln EUR do 823 mln EUR. Proporcja pomiędzy kwotą grzywien nałożonych na GSW a wielkością osiągniętych przez nią obrotów zmniejszyła się więc o 10%, jeśli przyjąć za punkt odniesienia datę wydania zaskarżonej decyzji, i o 7,1%, jeśli przyjąć za punkt odniesienia datę wydania rozstrzygnięcia przez dyrektora generalnego.⁵⁶³ Należy stwierdzić, że w tym samym okresie proporcja pomiędzy kwotą grzywien a wartością skumulowanych aktywów GSW i TQ pozostawała na stałym poziomie wynoszącym 6–7%.⁵⁶⁴ Wprawdzie w latach 2009–2011 zasoby własne skarżących zmniejszyły się z 212 mln EUR do 196 mln EUR, a proporcja pomiędzy łączną kwotą grzywien i tymi zasobami również nieco się zmniejszyła – z 26% do 30%, niemniej jednak należy uwzględnić przedstawione przez skarżące Komisji prognozy, zgodnie z którymi przewidywano osiągnięcie w 2015 r. poziomu zasobów własnych wynoszącego 244 mln EUR, czyli przekraczającego poziom zarejestrowany w roku obrotowym 2009.⁵⁶⁵ W tym samym okresie prognozy rentowności GSW uległy zresztą znacznej poprawie. W 2009 r. GSW zarejestrowała po raz pierwszy od pięciu lat straty. Zgodnie z prognozowanymi pod koniec 2009 r. wynikami finansowymi na lata 2010 i 2011 GWS miała odpowiednio ponieść straty wynoszące odpowiednio 6 mln EUR i 5 mln EUR. Osiągnięte wyniki były zaś lepsze od tych prognoz – w 2010 r. osiągnięty został zysk w wysokości 1 mln EUR, a w 2011 r. – 25 mln EUR. Podobnie, choć w postaci „earnings before interest, taxes, depreciation, and amortization”, czyli zysku operacyjnego przedsiębiorstwa przed potrąceniem odsetek od zaciągniętych zobowiązań oprocentowanych (kredytów, obligacji), podatków, amortyzacji wartości niematerialnych i prawnych oraz amortyzacji (deprecjacji) rzeczowych aktywów trwałych (EBITDA) zysk wnosił w 2009 r. 20 mln EUR, to w 2010 r. osiągnął on 51 mln EUR, a w 2011 r. – 90 mln EUR. Tak więc profil ryzyka GSW wyrażający się jako proporcja pomiędzy jej pasywami (z grzywną lub bez) a EBITDA uległ w latach 2009–2011 wyraźnej poprawie.⁵⁶⁶ Dostępność środków pieniężnych również uległa w tym okresie poprawie, a niedobór kapitału obrotowego zmniejszył się z 51 mln EUR w 2010 r. do 42 mln EUR w 2011 r. Choć w 2009 r. wynik testu Altmanna, stanowiącego opierający się na danych historycznych wskaźnik prawdopodobieństwa upadłości, był niepokojący (0,59 bez grzywny i 0,44 wliczając grzywny), to jednak w 2011 r. utracił już taki charakter (1,35 bez grzywny i 1,29 wliczając grzywny), gdyż w przypadku przemysłu wartość prognozy krytycznego wynosi 1,23.⁵⁶⁷ Wreszcie choć w 2009 r. GSW dysponowała kredytami bankowymi na łączną kwotę 160 mln EUR, z których 22 mln pozostawały w 2011 r. niewykorzystane, to długi bankowe tego przedsiębiorstwa zostały z sukcesem renegocjowane odnośnie kwoty 3 mld EUR, wobec której grzywny stanowiły 2%.⁵⁶⁸ Skarżące nie kwestionują prawdziwości tych danych finansowych. Ograniczają się one do zaproponowania przeprowadzenia innych porównań, opartych na danych dotyczących innych lat. W tym względzie, z powodów wskazanych w pkt 559 powyżej, Komisja mogła zasadnie twierdzić, że aby móc ocenić zmianę sytuacji skarżących z perspektywy pisma z dnia 25 lipca 2012 r., należy przyjąć jako punkty odniesienia z jednej strony uwzględnioną w zaskarżonej decyzji sytuację, jaka panowała

pod koniec 2009 r., a z drugiej strony sytuację w dniu 25 lipca 2012 r. Należy zaś stwierdzić, że w międzyczasie sytuacja finansowa skarżących uległa znacznej poprawie.⁵⁶⁹Biorąc pod uwagę względy przedstawione w pkt 556 i 557 powyżej, uznać należy, że okoliczności faktyczne poniesione w drugich z przedstawionych przez skarżące wnioskach nie były w stanie znacząco zmienić dokonanej w zaskarżonej decyzji oceny ich zdolności płatniczej. Tak więc skoro pismo z dnia 25 lipca 2012 r. nie ma charakteru decyzji, a skargi zapoczątkowujące trzecią serię spraw (od T-438/12 do T-441/12) zostały skierowane właśnie przeciwko niemu, należy je odrzucić jako niedopuszczalne.⁵⁷⁰Z całości powyższych rozważań wynika, że niniejsze skargi nie mogą zostać w swym całości uwzględnione. Z powyższych względów SĄD (szósta izba) orzeka, co następuje: 1) Skargi zostają częściowo odrzucone, a częściowo oddalone. 2) Moreda-Riviere Trefilerías, SA, Trefilerías Quijano, SA, Trenzas y Cables de Acero PSC, SL i Global Steel Wire, SA pokrywają własne koszty.

Frimodt Nielsen
Dehousse
Collins

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 2 czerwca 2016 r. Podpisy